

a násl., k nimž soud procesní poukazuje, povinnost žalovaného k vydání účtu nedala by se odvoditi, i kdyby žalobce byl opodstatnil nějaký nárok na náhradu škody. Domnívá-li se žalobce, že žalovaný jest povinen, vrátiti mu kromě pozemků také část výtěžků, jest jeho věcí, by si způsobem, zákonně přípustným, zjednal podklad pro příslušný nárok. Odvolání, pokud směřuje proti odstavci 3. rozsudku soudu prvního, bylo tudíž vyhověno a změnou tohoto odstavce byla dotyčná část žalobního návrhu zamítnuta.

Nejvyšší soud žalobcovu dovolání nevyhověl.

Důvody:

Jest právoplatně rozhodnuto, že smlouva o podpachtu jest neplatna. Byla neplatna hned z původu, poněvadž se přičila vydaným zákazům (§ 879 obč. zák.). Žalovaný držel a užíval nemovitost na podkladě neplatné smlouvy. Že však by byl proto povinen vydati účet, ze zákona neplyne. Jeť pouze ten povinen vydati účet dle občanského práva, komu zákon povinnost tu výslovně ukládá. Není však zákonného ustanovení, z něhož by se dalo dovozovati, že v případě, o němž jde, by byl žalovaný povinen, vydati účet. Jest tedy nesprávně, tvrdí-li dovolání, že povinnost vydati účet, jest pouhým důsledkem výroku, že smlouva jest neplatna. Tvrdí-li dovolání, chtějíc uplatněný nárok odůvodniti, že žalovaný spravoval nemovitost, o níž jde, opouští zjištěný skutkový stav a neprovádí důvodu nesprávného právního posouzení věci po zákonu. Že z § 1295 obč. zák. nelze nárok na vydání účtu vyvoditi, dovozuje správně již odvolací soud. Žalovaný užíval nemovitosti na základě smlouvy, není tedy správné dovolávati se § 1039 obč. zák., jenž předpokládá jednání bez příkazu. Ustanovení § 1198 až 1200 nemohou rovněž býti s úspěchem uplatněna, poněvadž se týkají složení účtů při společenství statků. Že ani na § 113 III. nov. a na čl. XLII. uvoz. zák. k c. ř. s. se důvodně odvolávati nelze, plyne z jejich doslovu. Právní posouzení věci jest bezvadné, odůvodnění odvolacího soudu správné a odkazuje se jinak k němu.

Čís. 211.

Zmatečnost rozsudku a předchozího řízení dle § 477 č. 4 c. ř. s., bylo-li cizozemské straně, zastoupené cizozemským advokátem, znemožněno účastnit se ústního líčení následkem uzávěry hranic, nařízené § 9 nařízení ministerstva financí ze dne 25. února 1919, čís. 86 sb. z. a n. ku zajištění dokonalého a úplného provedení okolkování bankovek.

(Rozh. ze dne 24. června 1919, č. j. Rv II 145/19.)

Ve sporu tuzemské firmy proti firmě vídeňské, zastoupené tamějším advokátem, o zaplacení kupní ceny za dodané zboží zrušil nejvyšší soud rozsudek odvolacího soudu (vrchního zemského soudu v Brně) jakož i předchozí ústní odvolací líčení, předsevzaté pouze za účasti zastupce strany žalující, jako zmatečné a odkázal věc soudu odvolacímu, by ji znovu projednal a rozhodnul.

Důvody:

Dovolacímu důvodu čís. 1 § 503 c. ř. s. nelze upřít oprávnění. Odvolací jednání dne 27. února 1919 konalo se v nepřítomnosti žalované strany; předvolání bylo sice doručeno zástupci této dne 20. února 1919 a žalované samé, obesané za účelem provedení důkazu výsledkem stran, dne 17. února 1919, odvolací soud nřvzal však zřetele k tomu, že dle nařízení min. financí ze dne 25. února 1919 čís. 86 sb. z. a n. (§ 9) byly, počínajíc dnem 26. února až včetně do 9. března 1919 uzavřeny hranice státu československého naproti cizozemsku pro veškeru dopravu osob drahou, poštou a jinými dopravními prostředky, jakož i každý přechod osob přes hranice. Tím bylo znemožněno zástupci žalované firmy, bydlícímu ve Vídni, by sám se k odvolacímu roku dostavil, a poněvadž dle téhož ustanovení (odst. 4.) počínajíc dnem 26. února 1919 i veškerý poštovní styk s cizinou byl přerušen, nebylo straně žalované, pokud se týče jejímu zástupci ani možno, by zavčas učinil opatření za účelem zjednání právního zástupce v sídle odvolacího soudu. Možnost telegrafování zde sice byla, avšak bez současného zaslání spisů neb aspoň podrobné a důkladné informace bylo telegrafické zjednání brněnského advokáta jako substituta bezcenným. Poněvadž pak nařízení ministerstva, shora uvedené, vzhledem k účelům, jež sledovalo, bylo vydáno teprve dne 25. února 1919 a takovým způsobem, by obecnstvo bylo překvapeno a tím znemožněno podniknouti něco, co by účel nařízení toho žmařilo neb ztěžilo, nelze ani namítati, že by žalovaná byla mohla vydání tohoto nařízení a tím i přerušení dopravy osob a poštovního styku předvídati a chrániti se zavčas proti následkům z toho plynoucím. Poněvadž straně žalované byla takto odňata možnost před soudem odvolacím jednati, jest dán důvod zmatečnosti podle § 477 č. 4 a § 503 čís. 1 c. ř. s. a slušelo se proto podle § 510 c. ř. s. rozsudek odvolacího soudu a řízení jemu předcházející, pokud zmatečnosti jest stíženo, zrušiti a věc odkázati odvolacímu soudu k novému projednání a rozhodnutí.

Čís. 212.

Kupitelův závazek, zaslané zboží ohledati, jest pouhým předpokladem závazku, oznámiti prodávateli vady zboží. Vytkl-li kupitel zavčas vady zboží, jest lhostejno, zda zvěděl o nich po řádné prohlídce zboží, či snad jen nahodile (na př. tím, že obal byl poškozen).

(Rozh. ze dne 24. června 1919, Rv II 171/19.)

Firma B., jež objednala u firmy A. dva balíky papírových šátků, zboží to, když došlo poštou, však nepřijala, namítala, byvši žalována na zaplacení kupní ceny, že uzavřená trhová smlouva byla později svornou vůlí stran zrušena a mimo to, že odmítla přijetí zboží i pro vadnost, ježto, třebaže došlých zásilek nerozbalila, následkem poškozeného z části obalu upozorovala, že zaslané šátky nevyhovují objednavce ani co do barvy a nákresu, ani co do jakosti, a že vady tyto žalující firmě ihned oznámila. — O b ě n i ž š í s t o l i c e (zemský soud v Brně a vrchní zemský soud